

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 2. bipartita. Pro eodem die Cinerum. Prima pars docet, monitionem Cinerum omnem statum concernere in particulari. Secunda docet, quomodo Deo dicere debemus: Memento quod pulveris sumus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

De illa ergo disponendum foret, propter illam mortis cogitatio & memoria affluenda. Sape virum uxorem ducere vult, mortis meminit in dispositione, inquit Chrysost. & scribit in dote: si mortuus fuerit vir ante matrem, aut mater ante virum hoc & hoc disponatur. Nondum introducta est, & mors statim describitur; nondum convixerunt, neque nuptia habitae sunt, & mortem statim definiunt. Immo vero non solum de his qui sunt & vivunt, mortis fertur sententia, sed & de illis qui nondum nati sunt. Adicitur enim ultra: Quod si natus fuerit filius & mater sua, sic & sic disponatur. Ecce necdum natus est, & sententia mortis lata est. Utinam pro dispositione rerum aeternarum, ita sint memores mortis homines, sicut pro dispositione temporalium! Verum, Gens abique consilio est, & sine prudentia: Vinam sapientiam, & intelligentiam ac novissimam providentiam. Vinam sapientiam qua Dei sunt, intelligentiam qua mundi sunt, providentiam qua inferni sunt. Professio inferna horret, superna appetent, quae uni ad malum contemnerent, inquit S. Bernardus epist. 292. Ut ergo praevideant & provideant rempessive, ideo eis inculcatur hodie. Memento hominis, quia pulvis es. Quia se non agnoscunt, speculum istud eis obijciunt, in quo se in veritate contemplantur.

E O D E M D I E.

Memento homo quia pulvis es, &c.

LECT. 16 Uvat in particulari omnium auribus istud in clare, omnium oculis speculum istud proponere, cuiuslibet sint fortis & professionis, cuiuslibet sublimitatis vel vilitatis, cuiuslibet sexus & ordinis ita ut hic videm licet exordiri verbis, quibus olim Pfalter spiritu divino impulsus: Audite haec omnes gentes, auribus percipite qui habitatis orbem. Quisq; terrigena & filii hominum simul in unum dives & pauper. De morte, de iudicio, de statu futurae vitae, de generali naturae corruptione locutus erat Propheta, ideo exigit perfectam omnium attentionem: in vitatque ad audiendum omnes, sive summi sint, sive infimi, sive divites, sive pauperes, sive nobiles, sive obturati, sive fideles sint, sive infideles, sive occidentem incolant, sive orientem, sive agnitam terrae plagam habitent, sive ignorantam. Optaretque speculam se posse ascendere, ex qua oculis universus orbis lustrari possit. Optaret adeo exercitum ac praepotentem vocem, quae omnium aures cordaque penetraret toto orbe. Optaret locum adeo capacem, quo velut ad concionem totius orbis homines possent adventare, & aures cordis ad os loquentis in se spiritus applicare. Non absimili modo optat Ecclesia, optaretque debent qui praecones sunt in Ecclesia constituti, ut omnes gentes, omnes terrigenae & filii hominum, simul in unum dives & pauper, vocem hanc cordis auribus excipiant & foveant; Memento quia pul-

vis es, & in pulverem revertetur, ut sciant originem, extractio nem, finem suum, & sibi consulant, nec gloriantur inaniter.

1. Accedite igitur, o Reges & Principes, qui se praeglobumque mundi manu tenetis. In quo gloriamini? Unde estis vos? Quid estis? Quid eritis? Pulvis in pulverem revertetur. Vos estis caput aureum, sed pedes habetis terreo, mortisque lapillus eos percutiens & dissolvens, in cinerem vos rediget. Etiam si ascenderit superbia & gloria vestra usque in coelum, in fine perdetur tanquam sterquilinum. Inspecie Antiochum cum foetore intolerabili morientem, Herodem a vermibus consumptum, Julium Caesarem in medio seotus coelsum, Pompejum capite plexum, Alexandrum veneno interemptum; hi vobis sint speculum. Reverti sunt in pulverem & terram suam cum angustia & dolore, formati de terra & pulvere. Ubi eorum equitatus? Ubi exercituum Duces? Ubi fatrapae tyrannici? Nunc omnia pulvis, nunc omnia favilla.

2. Accedite & vos qui clavum Ecclesiae tenetis. Infulis, Pedro, Pileo, Paliio illudites. In quo gloriamini? Unde estis vos? Quid estis? Quid eritis? Pulvis in pulverem revertetur. Omnia potentis auras brevis. Hoc non solum de potentatu saeculari verum est, sed de potentatu Ecclesiastico. Sic in ipso supremo Pontificatu multi cederunt tribus tantum annis, alii uno, alii paucis mensibus, alii paucis diebus. Uno eodemque anno 1590, successively tres fuerunt Pontifices; Sixtus V. Urbanus VII. Gregorius XIV. anno sequente Innocentius IX. & post 30 dies Clemens VIII. Sed & nemo annos Petri attingit. Interrogatus B. Petrus Damiani ab Alexandro II. cur tam paucis annis Pontifices viverent, cum nonnulli florentes fuerint aetate. Respondit l. i. ep. 17. Hoc iudicium caelestis oratio dicitur, ut in humano generi mortis metum incuteret, & quam despicienda sit vita temporalis gloria, in ipso gloriae principatu, ac veluti sole deliquitum patre videret ostenderet. Praesertim cum unus omni mundo praesideat Papa, Reges sint simul plures: nec soleant sic Pontifices violenta morte occumbere uti Reges. Meminerint ergo qui in sublimitate sunt se pulverem esse, & brevi in pulverem se revertentur. Propterea enim acclamatur Pontifici noviter inaugurato, dum in S. Joanne Lateranensi in lapidea se de stercorea collocatur: Suspirans de pulvere egenum & de stercore erigens pauperem. Hoc non solum illum, sed quotquot ad dignitates evchuntur concernit, quorum plerisque videmus paucis vel annis vel mensibus perdurare.

HINC ET ILLUD EPITAPHIUM
cujusdam Archiepiscopi Cameracensis:
SVM Cameracena gessi qui pondera mitrae
Aprile posuit, Mense & illa tulit.
Ibiam natali laeta benedicere Monti:
Mors Valencem obvia facta fuit.

1. Reges & Principes

2. Mar. 91 A. 7. 2.

2. Capitulum & Praelectio Ecclesiae

Ecl. 101

Pontifices cur paucis annis vivunt.

Pf. 126.

Securus toto no sic peregrinus in orbe,
Crata tua mortem semper inassa via.

Sint ergo hi qui e fastigio dignitatis mox subtrahuntur, & nonnumquam quidem subita morte, vobis speculum, o Praelati: & rememorent vobis illud; *Memento homo quia pulvis es, & in pulverem revertetur.* Illud quoque memoriae vestrae representent quod in Apoc. dicit Dominus Angelo, sive Praelato Epheci: *Age penitentiam, sive autem veniam & murebo sandalabrum tuum de loco suo.*

Apoc. 2.

2. Magi-
stratus &
consilia-
rijs.

3. Accedite & vos, qui sapientia, consilio, ingenio Republicam tegitis, & corda Principum quovolueritis, inclinatis, auctoritate, potentes, purpura illustres, toga graves. Accedite etiam quicumque primas Cathedras confenditis, doctrina & fama celebres. In quo gloriamini? Unde estis? Quid estis? Quid eritis? *Pulvis in pulverem revertetur;* quid vos? quid doctrina? quid fama? Vos eritis: illa opinio: illa Ventus. Transeat haec in quibus fidere possitis, in morte dum transitis. Ipsum quoque nomen perit; nam multorum calcemina sepulchra, qui doctrina, consilio, auctoritate eminentissimi fuerit, & nomina eorum ignoramus. Hoc in Academicis, hoc in Civitatibus famosissimis satis manifestum est. Ubi tot eximii Magistri nostri? Ubi tot Consiliiarii clarissimi? Ubi tot Optimates, toga vel armis potentes? Transierunt in pulverem, & alii eorum locum stipendiaque tenent, nec de eis ultra fit mentio, vel subit cogitatio. Hi ergo sint vobis speculum quicumque in Republica ad honores contenditis. Multi ipsorum paucos vixerunt tempore, & tota lugent a temeritate; eorumque forte nomina celebrantur in terris, sed anima torquentur in inferis.

4. Divi-
tes & op-
simates.

4. Accedite & vos divites, auro argentoque copiosi & fulgidi, equis, curribus, famulatio, & terrena possessione fortunati. In quo gloriamini? Unde estis? Quid estis? Quid eritis? *Pulvis in pulverem revertetur.* Quid aurum, quid argentum, quid possessiones? Terra sunt & omnia quidem haec in morte vos deserent. Sic moriuntur divites omnes, & nulli moriuntur divites. Nudos & inopes tellus in lucem editos excipit: nudos & inopes rursus illos in sine recipit. Immo nullum hic divitem dico, quia nulla sunt hic haereditaria bona, omnia sunt mobilia, & quasi commodat & precario accepta, quorum ratio est reddenda. Haereditaria nostra bona sola sunt virtutes & bona opera, quae hinc efferuntur & perennant. Haec in morte juvant, & post mortem. Felix qui caetera ut pulverem aestimat, & haec perennatura sibi providet, ne nudus abeat & egenus. Sit vobis speculum, o divites, dives ille Evangelicus, cui dicitur: *Haec nota repone animam tuam a te, & quae parasti cuius erunt?* Sit vobis quoque speculum alter dives Epulo, sepultus in inferno, guttam aquae tora potens aeternitate.

5. Flora
& robore

5. Accedite etiam quicumque in flore & robore aetatis fiditis, qui in pulchritudine gloria colloca-

tis, in luxu & vanitate, viri & mulieres juvenili & juvenule lascivientes. In quo gloriamini? Unde estis? Quid estis? Quid eritis? *Pulvis in pulverem revertetur.* Flos aetatis, species decoris, fulgor vanitatis, mox decident, & in pulverem redigentur. Nam de homine, & de omni cum circumstante vanitate, venum est: *Quasi flos egreditur, & conteritur, & fugit velut umbra.* De humo quasi flos egreditur in aetate oriente, & conteritur percussus infirmitatis uredine, & fugit velut umbra in motus occidente, ipsi jam d. *Sciencie vite lucido sole.* *Va flori decidenti, corona superbia.* Erat flos decedens gloria, *1. Sai. 28.* *altissimi ejus, quasi temporaneum ante maturitatem autumni, hoc est, quasi praecox fructus.* Attendat haec uterque sexus vanitati deditus. Et quia speculis solent delectari juvenes, sicut & mulieres: intueantur se illi in Absalone pulcherrimo & florantissimo juvene, in pulvere jam redacto cum omni flore & decore: intueantur se illae in Jezabel quae sibi oculos pingebat, & follicite pulchritudini studens faciem ornabat. Sed in illa impletum est illud Eliae: *In agro Jezabel orunt carnes Jezabel, sicut stercus super faciem terra, ita ne praeferentes dicat: haecino est illa Jezabel?* quasi dicerent: *Itane tanta gloria tam subito ad tantam est miseriam redacta?*

4. Reg. 9. *1. Sai. 28.* *1. Sai. 28.* *1. Sai. 28.*

Audi de Francisco Borgia Gandiae Duce. Cum Franciscus Isabellae Caroli V. uxoris copus Granatae sepeliret dum honoris gratia comitaretur contigit ut aperta capsa cadaver inspiceretur; erat autem scaturientibus vermibus putridum. Unde ipse intus commotus secum pensitare cepit: Eheu, ubi nunc tanta feminae potentia & gloria, cujus vel natus vivens terrore erat? Eheu, verè nulla inter Principem & pauperem in morte differentia. Haec cogitatio humanae corruptionis tantum in illo valuit, ut principatum deponens, se Societati Jesu addiceret, ibidemque sanctitate florere.

Respice ergo, o homo, quisquis es, sepulchra mortuorum, & vide quis servus, quis Dominus, quis pauper, quis dives. Discerne si potes, vinctum a Rege, fortem a debili, pulchrum a deformi, memorque naturae, non extollaris aliquando. Ibi respice ipsum, quia mortalis es; ibi memento, quia pulvis es, & in pulverem ibis. Hoc te monet cinis hodie capiti apertus, hoc te monet Ecclesia, hoc monet Deus, tibi torques repetens: *Memento, Memorare, Memor esto* originis & vilitatis tuae finisque & mortis imminenti, ac novissimorum omnium.

Sicut homini dicit Deus, *Memento quia pulvis es.* ita & merito dicit homo Deo, frequenterque ei repetit, *Memento Domine, quia pulvis meus sum;* ut hac ratione cum ad compassionem moveat re, Messuper figmento suo, sicque iram cjuis mitiget, & mentoseveritatem justitiae cõvertat in benignitatem misericordiae. Non enim convenire videtur ejus potentiae & bonitati, ut adeo severè se gerat erga cinerem & pulverem vertibilem, infirmitatis vento quoquo versum jaclatum: *Quem persequetur Rex 1. Reg. 16*

Israel quem persequeris? *Canem mortuum; pulcem unum?* Sic dicebat David, ut iram Saulis mitigaret. Nec abfinititer nos dicere possumus Deo nostro; hoc enim nos docuerunt sancti Prophetae, ut faceret testantur litterae. Vis testimonia?

Job. 10. Primo audiendus est Job in persona omnium hominum loquens: *Memento quibus, quod sicut luth fecerit me, & in pulvere rediit es me. Manus tua fecerunt me, & plasmaverunt me solum in circuitu. & sic respicere praecipit me? Quasi dicat: Memento infirmitatis meae, & vilitatis; & non ita severè me iudices, nec scrutaris peccata mea. Ego sum lutum, quid mirum si aliquid immunditiae mihi adherere reperias? Ego sum pulvis, quid mirum si sim instabilis? Si in Angelus tuus reperit pravitatem, & qui tibi serviunt, non fuerit stabiles: quanto magis qui domos habitant luteas, quae terrarum habent fundamentum? Memento quod sim opus manuum tuarum; & licet vile opus sim, illud tamen te despicere non decet, & in damnationem praecipitare, sed potius decet compati, tu scis enim figmentum nostrum, fragilitatem nostram. Hoc ipsum est quod*

Job. 4. *reperit: Homo natus de muliere brevi vivens tempore replentur multis miseria. Qui quasi flos egreditur, & conteritur, & sicut velut umbra. & nunquam in eodem statu permanet. Et dignum ducit super buccas, ut aperire oculos tuos, & adducere eum tecum in iudicium. Itane summe & potentissime Domine, potentiam tuam emittis & demittis contra hominem adeo fragilem, adeo ærumnosum, adeo instabilem? Itane de minimis dignaris eum iudicare, & urgere eum, qui non potest respondere unum pro mille?*

Job. 14. Secundo audiendus est in eadem sententiam *Isai. 64.* *Isaias: Pater noster es tu, nos vero lucum; sicut noster tu, & opera manuum tuarum omnes nos. De ira carnis Domine satis es, ne ultra memineris iniquitatis nostrae, quasi dicat: Memento, quod Adamum Patrem nostrum formaveris ex luto, & nos etiam omnes, quasi Pater & Figulus. Originis ergo nostrae ac miseriae quam ex origine trahimus memor, ne memineris iniquitatum nostrarum; nec nimium nascaris nobis, sed respice nos, & miserae compa-tere, ac prius dixerat: Cecidimus quasi solum univ-
Job. 7. *erit, & iniquitates nostrae quasi ventus abspulerunt nos. Quod conforme est ei: Memento quia ventus est vita vivae. Et: Contra folium quod vento rarietur ostendit potentiam tuam, & stipulam siccam persequeris. In quem locum sic ait, ac simili utitur sermone S. Gregor: Quid est homo nisi solum, qui tentatione vento rapitur. & desideriorum statibus levatur? Mens quippe humana quot tentationis patitur, quotque passibus movetur. Hanc plerumque ira perturbat, cum recedit, succedit inopia letitia. Aliquando hanc superbia elevat, aliquando inordinatus timor in infirmo deponit. Ergo ventus est vita hominis, ventus est tentatio hominis, ventus est ira Dei, & homo tamquam solum & pulvis quem proficit ventus à facie terra. Miserere ei Domine, & contra folium ac pulverem potentiam ne exprime; instabi-**

Job. 13. *lique vento expositum in loco tentationis respice & commiserere. Tertio audiendus Esaias: Memorare quae mea substantia. Numquid enim vanè constitisti omnes filios hominum? Quis est homo qui vivet, & non videbit mortem, eruet animam suam de manu inferi? S. Hieronymus legit: Memento mei de profundo; Alii legunt ex Hebraeo: Memento ego quid sim, quod tempus, sive cuius substantiae, cuius aevi & temporis ego sim. Plalterium etiam vetus apud Augustinum & Ambrosium habet: Memento Domine. Sentus ergo est: Recordare quam exiguo victurus sum tempore, quam brevis ac fragilis sit vita & substantia mea in hoc mundo, quamque ex fragili & vili conferta materia, cum creatus sum de pulvere, de limo profundo, de adama; hoc est terra; ideoque mortem & corruptionem non possum evadere, nec ulli id possunt hominum, ex luto eodem eademque substantia formati. Ergo videtur minus congruum, ut pro adeo brevi vita tempore, & pro tanta humanae conditionis inconstantia & fragilitate, nobis indignis, & in nos deservias; Quin potius convenit nos potius tua clementia & benignitate ne frustra conditi videamur omnes, vel etiam ad solas nati miseriae, qui mox mori cogimur, nec ab inferno animam liberare valeamus, nisi tua propitiante clementia.*

Job. 13. Quarto audiendus est idem: *Memento Domine, quoniam pulvis sumus.* Sic enim ex antiquis Plal-teris legunt, Augustinus, Prosper, Cassiodorus, Hieronymus, Isidorus, Gregorius, Apollinarius, pro eo quod nos habemus: *Recordatus est quoniam pulvis sumus.* Convertit ergo Propheta sermonem ad Deum non quod obliviscatur Deus originis nostrae, sed optat hoc modo loquendi ut semper perseveret eius in nobis misericordia; & rogat ut respicere dignetur, quomodo ex nobis minime in gratia & divino nobis dato munere perficere possimus, quomodo etiam in pulverem ariditate peccati quodammodo redigamur, ab eo exsufflanti nisi adjuvet nos Peccatori enim quadant pulveris qualitates, ob levitatem, mobilitatem, ariditatem, instabilitatem, atque sicut pulveri humor accedens, nos qui pulvis sumus in coelum vertit, & immundos reddit. Atque ideo forsitan Dominus ad altere commiseratus, eamque volens liberare, & superbos eius accusatores expellere, scribit in pulvere; indicans nihil mirum esse si deprehensa sit in adolterio, quandoquidem pia & omnes mulieres, ac viri ex pulvere primam ducentes originem faciles ad malum evaserunt, & prout ad libidinem post peccatum, humoris illecebroti obnoxii.

Postremo audienda Ecclesia hocce tempore docens nos idem Domino cum humilitate inclamare quod Job, quod Isaias, quod Rex David, ac alii Prophetae: Memento quod solum tuus, licet eaducis plasmatus. Nec de honorem nominis tui, precamur, alteri.

Rational. Evang.

LXXX

Psal. 38. 1

Psal. 103

Peccator pulvis.

Lata malum quod fecimus. auge bonum quod possumus. placere quo tantum tibi possumus hic & perpetuum.

Sicut ergo Deus memoriam nobis inculcat originis nostrae & mortis, ut humilicemur, sic & illi eandem nos memoriam repraesentemus, ut misericordetur nobis, & gratiam eius attrahamus. Itaque concludo verbis hodiernis Ecclesiae. Deus qui non mortem, sed poenitentiam desiderat peccatorum, fragilitatem conditio humani benignissimo respice, & hos cineres quos causa profertenda humilitatis, & venis promerenda capitis nostrum imponi decernimus. benedicere pro tua pietate digneris, ut qui nos cinerem esse agnoscerimus, & in cineres reuersuros, peccatorum veniam misericorditer consequamur.

ledicens, magna animi compunctione & zelo dixisse fertur. Graciam tibi ago, Pater mi, pro facris moniis; interim tibi licentiam facio publice annunciandi Regem Hispaniae in tot regni annis decursis, non nisi vanitatem reperisse, ac in fine anxietatem; ipsiusque ex animo pronuntiare: Suae esse regnare dum haec durat vita, amarum dum infat aliera.

DOMINICA I. QVADRAGESIMAE.

LECT. 3. tripartita.

Dudum est Iesus in desertum a spiritu, ut tentaretur a diabolo. Matth. 4.

ATatis trigefimum attingens annum antequam praedicationis munus obiret, venit Christus specialiter Spiritus S. impulsu in desertum, quadraginta ibi diebus perleveraturus in ieiunio, oratione, aliisque pietatis exercitiis. Accessit vero illuc nox a suo baptismo die sexta Ianuarii, & permansit usque ad decimam quintam Februarii. Etque desertum illud inter Iericho & Ierusalim, & modo Quaraniana dicitur ob ieiunium illud 40. dierum. Ostenditur in eo mons altus & acutus difficilis, in quo primum tenuitus est Dominus: Er in huius montis cacumine sacellum est ruinofum ieiunio & oratione Christi venerabile, teste Adrichomio in descriptione terrae sanctae. Proprietatem eiusdem ille cuius aquae Elixius sal infecto dicitur fanale, ut exploratoris terrae facta attestantur. Multiplex autem ratio afferri potest huius in desertum ingressus, cuius Spiritus S. postquam in specie columbae lacto ejus vertice infederat, caelestis motor fuisse afferitur. Diferis enim verbis dicit S. Lucas: Iesus plenus spiritu sancto regressus est in iordanem, & ageratur a spiritu in desertum. Et fortius loquitur: Spiritus expulit eum in desertum. Spiritus igitur nos malignus, sed spiritus ille quo aguntur filii Dei, ut loquitur Paulus: Spiritus ille qui noscitur carnis militina rebus in dicitur, ut ait Aristoteles: Spiritus ille qui habet imperium (ut dicit Propheta) quo curus divinus propellitur: Porro ut impetus spiritus ille: gradiebantur Spiritus: vita erat in totis: Spiritus ille quoties insulit in Sampsonem, ut insulit in holtem. Spiritus scilicet ardoris & fortitudinis, quo plenus erat Iesus, & quo in holtem humanis generis erat pugnavurus & eum debellaturus, cum propellebat ad campum certaminis. Eodem spiritu nos impelli oportet, quoties aliquid aggredimur divinam concernens gloriam, non spiritu vanitatis, aut ambitionis. Audi S. Gregor. In electis & reprobis diversis sunt impetus, in electis impetus spiritus, in reprobis impetus carnis. Impetus carnis adulationem, ad exteriorem gloriam, ad iram, ad colitum, ad perfidiam, ad voluptates, animum impellit. Impetus spiritus ad charitatem, ad humilitatem, ad continentiam, ad interiorum profectum, ad pietatis opera, ad aeternam fidem, ad pacem, ad patientiam, ad consideranda

PARS I. Dicitur rationes in hunc Christum desertum Christus desertum ingressus 6. Ianua

4. Reg. 2.

Luc. 4.

Marc. 1.

Rom. 8.

Ezech. 1.

hominis, in Ezech.

Exempl. Philip. Rex mortis memoria inducit regnum resignavit.

Philippus III. Hispaniarum Rex, lethali morbo decumbens, illum qui sibi a concionibus erat advocans his verbis fertur allocutus: Pater mi, ad eo tempore quo ipse Cincrum die publica in concione edixisti aliquem ex tibi adhaerentibus in pulvere propedium reuerfarum, idamquam mihi dictum adsumpsi, & exinde mortis memoria profundam cordi haesit meo. Ecce brevis, ut video, terminaturus est dies meus, si qui vitam Regum in manu tenet: At non sine anxio sum timore, iudiciorum ejus pendere me premite. Annu iam viginti regnum administravi, sed utinam saeculum diseres, & solitudinem ingrediens viginti illos annos divina consuetudinem obsequio, securior hinc abcederem. Hanc porro anxietatem animo regio ur eximeret Concionator, respondet hunc in modum Regi. Quod tunc effectus & repraesentasset, o Rex, si nunc imo ex assistu praesentis, coram Deo acceptum erit, animaque tua iam a saeculo egressam expectant non exiguum affert tibi solatium: Depone itaque ad pedes Iesu Regis Crucifixi regnum, coronam, vitam salutem, perfectam cordis signatione. Non aliud ista retro annu facere potueris. His dictis exhibuit eum magnum Christi Iesu Crucifixi, cuius pedibus Rex oculum figens, dixit: Verè, & ex totis animi precibus hic regnum & principatum, vitam animamq; depono, & quaerimus, Deus sedis. Exinde vocavit filium Septimi haeredem, cui hoc postremum dedit mortuum Parentis non motituum monitum: Ecce ingredior vitam uniuersae carnis, vitam Patrum meorum, tu aetate licet vegetus, memento mortis quae me modo angit, & sic vivo, ut non poeniteat te regnasse. Tibi septimum regnumque relinquo, amabile in hac vita, amarum in altera. Ceterum iustitia tibi reddendum commendo, & ut Pater sit pauperum, viduarum, que tutor, peropto. Gloria autem divina inprimis tibi zelator esto, ut nihil tibi placeat, quod Deo, Regum Regi. Optimo, Maximo, displicere possit. In cuius rei monumentum, hanc Crucifixi imaginem accipe, quam Carolus Proavus tuus Patrem meo, ipse mihi, ego autem Tibi filio meo eorumque Nepoti sacrum legatum transmitto: ut memoy sis in omnibus Crucifixi gloriam tueri, & nominiam inueniri. Tandem Concionatori va-